

nosti (§§ 1185 a 833 obč. zák.). Pokud jeden z nich obstarává záležitosti společnosti, jest zmocněncem. Když však podle smlouvy vedení závodu bylo přeneseno na jednoho společníka, kdežto druzí slíbili jen příspěvky, nemají ani právo ani povinnost účastniti se na provozu (§ 1187 obč. zák.) a jest takového vedoucího společníka považovati za plnomocníka (§ 1190 obč. zák.), který musí záležitosti podniku obstarávati a o nich účty klásti a peníze do společné pokladny odváděti. Bližší podrobnosti stanoví smlouva. Zisk se rozděluje mezi společníky podle ustanovení společenské smlouvy a v témž poměru stihá i ztráta každého společníka, ač-li není ve smlouvě jinak stanoveno (viz Ehrenzweig § 378). Podle těchto zákonných ustanovení není příčina, proč by neměl poměr mezi prvzalovaným a Albertem F-em býti posuzován podle předpisů o smlouvě společenské. Bylo dílem nesporno, dílem jest zjištěno nižšími soudy, že Albert F. přispěl k společnému podnikání svou koncesí autodopravní a tím, že provoz podniku řídil, kdežto Antonín T. vnesl do společného podniku autobus, propůjčiv jej ke společenskému používání a propůjčiv k témuž účelu i svého šoféra Leopolda D. Společenskou úmluvou se dohodli, že podíl na zisku má příslušet oběma společníkům, žalovanému T-ovi 70%, Albertu F-ovi 30%. Věsti podnik měl F., jenž měl autobus ve své dispozici a měl též povinnost účtovat s T-em ohledně zisku, jehož kontrolu měli prováděti oba žalovaní, a v témž poměru, v jakém bral podíl na zisku, byl by v nedostatku odchylné úmluvy musil nésti každý společník i podíl na ztrátě. Byli tedy oba společníky podle § 1175 obč. zák. a spolupodnikateli na společný účet a nebezpečí ve smyslu § 1 odst. (3) zák. z 9. srpna 1908 číslo 162 ř. zákona o provozování jízdných silostrojů. Nešlo o pouhou nájemní smlouvu podle § 1090 obč. zák., nýbrž o smlouvu společenskou podle § 1175 a násl. obč. zák. Při tom zůstává lhostejno, zda Antonín T. jest vlastníkem autobusu, jak strany souhlasně přednesly, či zda mu byl jeho vlastníky jen půjčen k provozu na vlastní účet a nebezpečí, jak nižší soudy zjistily; rozhoduje jen, že jeho užívání vnesl do společnosti jako svůj příspěvek (vklad) společenský. Právem proto nižší soudy uznaly, že jest Antonín T. spolupodnikatelem provozu autobusového na vlastní společný účet a nebezpečí podle § 1 odst. (3) cit. zák. a že ručí společně a nerozdílnou rukou s druhým spolupodnikatelem za náhradu škody, kterou žalobkyně utrpěla při provozu (§ 1 odst. (6) cit. zák.).

Čís. 13223.

»Rozšiřováním« ve smyslu § 1330, druhý odstavec, obč. zák. jest nejen sdělení, které se stane takovými prostředky, by je mohl vnímati co největší počet lidí, nýbrž i sdělení, jež sice míří na jednotlivé osoby, ale jest s to dále se rozšířiti.

Není-li ručení sdělovacího vyloučeno podle poslední věty druhého odstavce § 1330 obč. zák., může se na něm poškozený domáhati odvolání a jeho uveřejnění, ač se sdělení stalo neveřejně.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1934, R I 1301/33).

Žalobu, již se domáhal žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným odvolati obsah dopisu zaslaného žalovaným firmě E. a obviňujícího žalobce z krádeže, *pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* zamítl. *O d v o l a c í s o u d* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. *D ů v o d y*: Napadený rozsudek zamítá žalobu domáhající se odvolání obsahu dopisu zaslaného prý žalovaným firmě E. a obviňujícího žalobce z krádeže, že nejde o rozšiřování ve smyslu § 1330 druhá věta obč. zák., zašle-li někdo dopis třetí osobě, v němž jsou tvrzení dotýkající se cti jiného způsobem v zákoně uvedeným. Soud odvolací nesdílí tento názor napadeného rozsudku. »Rozšiřováním« míní se sdělování neurčitěmu počtu lidí, proti tomu je širší pojem »sdělování«, které zahrnuje v sobě i sdělení jedinému člověku s podotknutím, by zpráva dále šířena nebyla. V § 1330 druhý odstavec, obč. zák. vyskytují se oba obraty. Ve větě první se mluví o rozšiřování, ve větě třetí o sdělování. Význam rozšiřování jest chápati ve smyslu rozšířeném. Tedy nejen sdělení, které se stane takovými prostředky, by je co největší počet lidí mohl vnímati, nýbrž i taková, která sice míří na jednotlivé lidi, ale jsou s to se dále rozšířiti (Sedláček, Obligační právo III 55). I když nelze pojem rozšiřování bráti tak široce, že zahrnuje povšechně i důvěrné sdělení jednotlivci, aniž předpokládá úmysl sdělení to učiniti přístupným širšímu kruhu (Ehrenzweig, Schuldverhältnisse 659), přece zahrnuje i sdělení, učiněné způsobem a prostředky, že se skutečnost sdělená stala známou většímu kruhu lidí (Klang, Kommentar zum § 1330). Dopis, o který jde, byl adresován a zaslán firmě; tím již je dána možnost, že se dostane do rukou několika osobám, čímž se jeho obsah rozšíří. Žalobce také tvrdil, a nabídl důkaz o tom, že dopis vzbudil u firmy vzrušení. To by pak mohlo míti za následek i rozšíření obsahu. Prvý soud nezabýval se následkem svého právního názoru dále věci a jest proto řízení dle názoru odvolacího soudu vadné podle § 496 čís. 3 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud nepochybil po stránce právního posouzení věci, spatřuje v jednání žalovaného, z kterého se žalobní návrh dovozuje, rozšiřování ve smyslu § 1330 druhý odstavec obč. zák. Stěžovatel poukazuje se v tomto směru na správné důvody napadeného usnesení, ke kterým se dodává, že pisatel dopisu, o nějž jde, podle jeho obsahu musel s tím počítati, že jeho sdělení vejde ve známost více osob, když obviňoval žalobce z trestného činu, totiž, že okrádal svého zaměstnavatele. Právo žádati odvolání a jeho uveřejnění není podmíněno tím, že se rozšiřování, pokud se týče sdělení, stalo veřejně. To jest patrné z doslovu § 1330 odstavec druhý obč. zák., a z důvodové zprávy k tomuto místu zákona, jehož poslední věta má jen ten význam, že vylučuje za podmínek tam stanovených ručení sdělovajícího, je-li sdělení proneseno neveřejně; není-li ručení sdělovajícího podle tohoto místa zákona vyloučeno, může se na něm domáhati poškozený odvolání a jeho uveřejnění, přes to, že se sdělení stalo neveřejné.